

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Molt soroll per a tan poc

Sense transparència; es manté l'opacitat

William Shakespeare va publicar, a tocar del segle XVII, una comèdia, *Much ado about nothing*, que m'ha inspirat aquesta tribuna.

Potser el títol d'aquella comèdia és un tant exagerat per definir el que va ser la jornada electoral del 7 d'abril. Però no se n'allunya gaire.

Fa vuit anys l'onada taronja encapçalada per Toni Martí ens portava una versió escaldenca del "govern dels millors" definit així pel filòsof Plató en la Grècia antiga.

Per al filòsof grec els "millors" eren l'aristocràcia, les elits de l'excel·lència.

Vuit anys i dues legislatures després ja podem afirmar que alguns dels pretesament "millors" van aparèixer com a oportunistes i mediocres. Fins i tot el país es va haver d'empassar algun amor al més d'un desvergonyit.

Ara, quan el cap de Govern Xavier Espot voldria fer oblidar la seva estada de set anys en els governs dels "millors", convé constatar que tot el soroll electoral sembla portar-nos a una repetició, menys afortunada, del que es va constituir el 2011.

Tot apunta al retorn de la mateixa prepotència i el manteniment de l'opacitat.

Espot i Gallardo es van dir el nom del porc en campanya i ara ens demostren que prediquen una cosa i practiquen exactament el contrari.

Qualsevol és lliure de decidir el que creu que li convé. Però tota opció hauria de basar-se en una clara comprensió i expli-

cació dels costos i els beneficis. Fins avui la coalició de Govern ha deixat en evidència els costos: augment immediat dels polítics en nòmina, amb multiplicació dels pans, els ministeris; i dels peixos, les secretaries d'Estat.

Pel que fa als suposats beneficis de l'estabilitat haurem d'esperar i veure què passa.

Com també haurem d'esperar per saber què s'està amanint a Brussel·les amb la negociació de l'acord d'associació. La trans-

Espot i Gallardo predicaven una cosa en campanya i ara fan la contrària

parència segueix foragitada. Es manté l'opacitat.

De moment el Govern ja ha decidit –així ho va explicar el ministre portaveu dimecres passat– que aquella negociació "(...)" és més important que urgent."

Paraules que ja deixen surar una falta de consideració per als que no comparteixen la visió dominant.

Mentrestant, la preocupació màxima del govern Espot sembla ser pacificar les relacions amb els sindicats de la Funció Pública, els funcionaris al capdavant.

El futur dels joves estudiants, el dels jubilats que cobren una pensió o dels assalariats d'empreses privades, que tenen salaris força inferiors als de l'Administració pública, el de les

famílies que han de fer front a augments exagerats dels arrendaments, no són preocupacions prioritàries del nou govern.

La divisió es consolida així entre treballadors del sector públic i del sector privat, amb la fractura social que reflecteix aquesta divisió.

En la recent campanya electoral, els candidats de DA, i també els liberals que feien veure que estaven d'acord amb els socialistes, es van dedicar a llançar promeses a tort i a dret per seduir els funcionaris votants. Res de nou.

És el problema central que els ocupa, a la vista de la primera roda de premsa del nou ministre portaveu. Precisament per això el que ha de preocupar és la manca de perspectiva, de projecte de país.

En campanya, DA i liberals van intentar fer-nos creure que tenien visions molt allunyades. L'endemà de les eleccions vam descobrir que els seus respectius programes eren compatibles al 90%. Però, mentre ells s'abraquen, es confirma l'antagonisme frontal que ha emergit entre les andorranes i els andorrans sobre el seu futur. Aquesta fractura hi és, i hi continuarà sent, perquè tradueix l'absència de consensos bàsics i l'augment de la radicalització.

Per això si, com s'albira, es posen d'acord per aturar la negociació amb la UE, haurem d'esperar que tinguin la valentia d'explicar-nos, a partidaris i contraris de l'acord d'associació, el que se'ns abriga al damunt.